

Kapitola 18

Hamburk, jaro 1948

V březnu 1948 nastoupil Gustav zpátky do práce v loděnici Blohm + Voss. Bok po boku s Hannem. Po tělesné stránce už se celkem zotavil, ale někdy před sebe tupě zíral. „Asi vidí duchy,“ říkala si Agnes v takových chvílích.

V loděnici patřil k jeho kolegům i Friedhelm Kalnitz, manžel Grete, která o Agnes roztrubovala pomluvy na Ritterstraße.

Hanno o přestávce zaslechl, jak povídá: „Gustav úplně ztratil smysl pro humor. Ale taky by mi nebylo do smíchu, kdyby mi žena přitáhla domů takovýho podhozence.“

Všichni se zasmáli. Hanno se rozzuřil a uhodil na něj: „Nevykládej takový nehorázný lži. Vůbec nic o tom nevíš.“ A pak se neubránil jedovaté poznámce: „A vůbec bych na tvém místě radši držel zobák. Dcera se ti celý dny courá po městě a pokaždý se vede s jiným Anglánem.“

Ostatní se znovu zasmáli, ale Kalnitz zbledl a Hanno si spokojeně pomyslel, že tím mu pusu jednou provždy zavřel. To se ovšem spletl. Kalnitz se samolibým úsměvem Gustava neustále zahrnoval všelijakými pochybnými nářázkami. „Gustave, chodí tvoje žena pořád ještě do Rotherbaumu za Angličanama?“ nebo „Hádám, že domů nosí moc pěkných přívýdělek, co?“ A jindy zas: „Že si někdo dokáže šitím vydělat takový jmění...“ Zdálo se, že na slovo skoupý Gustav těm nářázkám nerozumí, pokaždé totiž jen přikývl nebo jednoslovně přitakal. Nato Kalnitzovi zacukala tvář a posměvačný úsměv zmizel. Ale odbýt se nenechá, to bylo den ode dne jasnější.

Osmého května byla sobota. V loděnici se pracovalo jen dopoledne a v kanceláři se vyplácela týdenní mzda. Hanno zamířil hned potom ke Körnerovi a Gustav se nechal přemluvit a poprvé si s několika kolegy zašel na pivo. V malé přístavní krčmě potkali Kalnitze a ten onoho odpoledne nezůstal jen u nářátek. Stáli u výčepního pultu. „Takovej byt ve fajnový čtvrti, jako je Winterhude, asi nevyjde lacino, ne? Manželka má u Angličanů asi dobrý zákazníky, co? Už když bydlela v Ritterstraße, přišla si díky nim na pěkněj balík. Každopádně už pak nemusela šít pro tak prostý zákazníky, jako je například moje žena.“

Gustav zkrabatil čelo, nechápal, jak to Kalnitz myslí. Popíjeli dál. Kalnitz dělal granda a objednával mu jednu pálenku za druhou. Pak najednou ztlumil hlas a nasadil ustaraný kamarádský tón: „Gustave, já jen, aby sis radši dával pozor. Aby ti do hnízda zase nenasadila nějakou kukačku.“ Naklonil se k němu. „Každej přece ví, co za zakázky tvoje žena v Rotherbaumu doopravdy vyřizuje.“ Nato se doširoka zazubil. Gustav mlčel, ale zakrátko od výčepního pultu odešel, sedl si do nejzazšího rohu hospody a pil dál.

Bylo to poprvé za celou dobu jejich manželství, kdy přišel domů opilý. Agnes byla sama. Wiebke a Joost si hráli nahoře u Marii. Gustav si i v minulosti občas s kolegy zašel na pivo, ale nikdy se nezpil pod obraz. Dovrávoral do kuchyně, kde Agnes seděla za šicím strojem, sesunul se na židli naproti ní, a když se na něj ustaraně podívala a zeptala se: „Co se ti stalo, prosím tě?“, odpověděl: „Nic! Vůbec nic.“ Pak zafuněl a zahuhňal: „Měla ses dneska hezky? Bylas v Rotherbaumu, že jo?“

V jeho tónu bylo cosi dosud neznámého. Hrubého. Ne ve slovech, která říkal, ale v jeho hlase. Zeptala se: „Ty jsi opilý?“ Neodpověděl.

Ukázala na tvídové sako položené na stole. „Přešívám tohle pro syna majora Gardnera a paní Butcherové mám zkrátit kabát. Obojí stihnu ještě dneska.“ Nejistě se usmála. Nejen v hlase, ale také v očích měl něco, co nepoznávala.

Zničehonic praštil rukou do stolu a smetl z něj sako i plechovku s nitěmi. Plechovka zařinčela o skříň a nitě se rozkutálely po podlaze. Vstal, ztěžka se opřel o stůl a přiblížil se obličejem těsně k jejímu.